

været enige om at foreslaa Thinget forskjelligt Ting.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg vil først begynde med den Bemærkning, at det er en ganske umulig Fordring, som er fremkommen fra den næstsidste ærede Taler (Veth), den, at forinden man skred til en Lovbestemmelse, som denne, skulde der foreligge en Hundestatistik, en Statistik, som formentligt skulde opløse, dels at der var flere Hunde, end rimeligt her i Landet, og dels, at det forekom hyppigere end ønskeligt, at disse Hunde forulempede Andre. Hvorledes en saadan Statistik skulde tilveiebringes, og hvor stort et Apparat man vil have sat i Bevægelse for en saadan Sags Skyld, skal jeg ikke fordybe mig videre i, da jeg tror, det er en Chimære, og at det ikke vil kunne lade sig gjøre, selv om man ogsaa vilde offre alt det meget Arbejde, som vilde kræves for at skaffe en saadan Hundestatistik tilveie. Det er en Erfaringsætning, som Enhver maa bedømme for sig, og naturligvis, naar man mener, som jeg antager, at det ærede Medlem mener, at vi ikke have for mange Hunde her i Landet, og at disse Hunde ikke genere andre Mennesker, saa kan jeg meget godt forstaa, at man er imod en Lov som denne. Men de ærede Medlemmer af Thinget, som mene, at deres Erfaring i Livet har lært dem, at der er et overdrevent Hundehold her i mange Henseender, og at disse Hunde genere Andre i ikke ringe Grad, og undertiden endog saa kunne afstedkomme Ulykker, — for disse ærede Medlemmer er der tilstrækkelig Grund til at stemme for Forholdsregler i den Henseende. Der er visse Sandheder i Livet, som man er overbevist om uden at have en Statistik i saa Henseende, fordi de frembyde sig for den daglige Sagttagelse saaledes, at Enhver kan danne sig en Mening om disse Forhold uden at have en Række indsamlede Tal, og det tror jeg gjælder om Forhold som dem, der her berøres. Det at betragte Sagen som et Stattepaalæg, hvorved man har til Hensigt at indvinde Penge, er en Betragtningssaa, som er gjendrevet flere Gange. Det er ikke i finansielt Viemed, man har Afgiften. Tværtimod, det Viemed, hvori man har Afgiften, medfører, at man i Grunden vilde være gladest, naar der Ingenting kom ind, og at man vilde være gladere, jo mindre der kom ind, og at det ingenlunde er for at faae Mere ind, at man giver disse Bestemmelser. De Indvendinger, som af den ærede sidste Taler, som jeg nu har omtalt, bleve fremsatte mod visse Enkeltheder i Loven, tror jeg heller ikke, har Stort paa sig, saa-

ledes at de skulde kunne affrætte Nogen fra Loven, som ellers vilde stemme for den. Det er i det Hele ikke nogen hensigtsmæssig Maade ved en Lovs Diskussion, at man ved 3die Behandling, hvor det ikke længer er muligt at stille Endringsforslag, reiser Spørgsmaal om disse smaa Redaktionsændringer, for naturligvis kan man der ved fremkalde Betæneligheder hos Mange, som ellers vare enige med Loven. Jeg vil ogsaa bemærke, at naar den ærede Taler gjorde gjældende, at der for Landets Vedkommende manglede en Bestemmelse om, hvor gammel en Hund skulde være, naar den skulde begynde at betale Afgift, medens man havde en saadan Bestemmelse for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, saa vil jeg dertil bemærke, at dette efter min Mening maa falde ind under Udtrykkene i § 3, 2det Punktum: „Sogneraadet affatter Vedtægter om Tegne- nes Løsning“. Derunder, mener jeg, maa falde ind, at Sogneraadet maatte kunne bestemme, ved hvilken Alder der skal løses Tegnet til en Hund. Jeg kan derfor ikke tro, at denne Bestemmelse skulde fremkalde nogen- somhelst Betænelighed med Hensyn til Lovens Anvendelighed. Dernæst gjorde den ærede Taler med Hensyn til § 6 gjældende, at de Bestemmelser, som indeholdes i 2det Punktum af 1ste Stykke, og som gaa ud paa, at Kjøbenhavns Magistrat og udenfor Kjøbenhavn vedkommende Kommunalbestyrelse kan paa Ansøgning for et Aar ad Gangen indrømme Medsættelse eller Eftergivelse af Afgiften, hvor Omstændighederne skjønes at tale derfor — om denne Bestemmelse bemærkede den ærede Taler, at den vilde kunne føre til, at Hundeafgiften affaffedes kommunevis, idet man kunde andrage Kommunalbestyrelsen, om man ikke maatte være fri for denne Afgift, og saa kunde Kommunalbestyrelsen gaa ind derpaa, og saaledes kunde Loven ved disse Beslutninger af Kommunalbestyrelsen i Genhold til § 6 gjøres ganske virkningsløs. Jeg veed ikke, om det er det ærede Medlems Mening, at dette ogsaa kunde ske for Kjøbenhavns Vedkommende saaledes, at Kjøbenhavns Magistrat kunde affasse Hundeafgiften for Byen. Jeg tror, det er en Betænelighed, som der ikke er Grund til. Ingen kan misforstaa disse Ord derhen, at de skulde sigte til Affættelse eller Medsættelse af Hundeafgiften i Almindelighed i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Enhver vil forstaa, at disse Ord sigte til et enkelt Tilfælde, at Bestemmelserne gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen kan fritage en enkelt Mand, en enkelt Hundeholder, naar Omstændighederne skjønes at tale derfor; men det kan ikke være Bestem-